

ÄLÄ VASTAA

Ilpo Hiltunen

Ilpo Hiltunen

Muistan kesän -78 2020

Unohditko minutkin? 2021

Jasu kasaa oman joukkueen (nuorten) 2022

Kesä puutalojen varjoissa 2022

Matkapäiväkirja Saksa 2023

© 2025 Ilpo Hiltunen

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,

00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,

22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-4491-8

ÄLÄ VASTAA

1. Peloista pahin

Junan ikkunassa vaihtuivat nopeaan tahtiin vanhat kivirakennukset modernien teknologiayritysten välissä, kun cityjuna lähestyi Bruxellesin asemaa. Juna oli taas ääriään myöten täynnä matkustajista, joista suurin osa oli Brysselissä työskenteleviä Euroopan unionin työntekijöitä. Diplomaattien lisäksi tarvittiin lukuisa joukko avustajia, neuvonantajia, sihteereitä, unohtamatta siivoojia, ravintolatyöntekijöitä sekä kaiken maailman teknikoita pitämään yhteyksiä muuhun maailmaan.

Matkustajien joukossa oli myös reppureissaajia. Ne oli helppo erottaa pukuihmisistä kirjavine vaatteineen, rinkkoineen ja väsähtäneine kasvoineen. Turistit, joita kävi vuosittain miljoonan matkustajan verran tutustumassa Euroopan yhteisten päätösten tekopaikkaan, yrittivät sopeutua joukkoon taskusta pilkistävine karttoineen.

Philip Petit oli tulossa Ranskasta. Hänestä junalla matkustaminen oli kätevä tapa matkustaa. Tosin omalla autolla diplomaatti pääsi virastorakennuksen alaosassa sijaitsevaan autotalliin, josta oli hissiyhteys itse toimistorakennuksiin. Hän oli vain tuskastunut liikenneruuhkissa jonottamisiin ja olihan hän Ranskan edustajana ajamassa lakia liikennepäästöjen ja fossiilisten polttoaineiden vähentämisestä.

Philip nousi junan käytävälle seisomaan, verytellen samalla jalkojaan. Kuusikymmentäkolmevuotiaan jalkojen verenkierto ei enää ollut yhtä hyvä kuin nuorempien kollegoiden, varsinkaan kun nivelten kuluma esti rajumman kuntoliikunnan. Philip piti toisella kädellä hattuhyllystä kiinni ja toisella istuimella olevasta attaseasalkusta. Siinä oli koko tämän viikon ohjelma, ennakkotehtävät, sekä hänen avustajan kanssaan laatimat puheet istuntosaliin.

Poikkeuksellisesti maanantaina Philip oli hyväntuulinen, jopa hymy viihtyi hänen kasvoillaan vaunussa olevasta kuumuudesta huolimatta.

Hän oli viettänyt miellyttävän viikonlopun pienessä Noaillesin kylässä, joka sijaitsi noin viisikymmentä kilometriä Pariisista länteen. Rauhallisessa maaseudun kylässä sai viettää aikaa tutustuen paikallisiin käsityön harrastajiin ja niiden työtapoihin.

Philip oli itsekkin alun perin kotoisin maalta, vaikkakin nyttemmin piti itseään aitona Pariisilaisena. Maaseudun käsityöläisten töistä häntä kiinnosti eniten viiniköynnösten viljely ja niistä perinteisellä tavalla valmistettu juoma.

Matkan viikonlopuksi Noaillesin käsityöläismessuille, hän oli varannut jo aikoja sitten. Hänellä oli tapana rentoutua vaativasta työstä, irrottautumalla siitä aivan toisenlaisiin ympäristöihin.

Lauantai päivä kuluikin maatilalla tutustuen korkeisiin seinämiin kasvatettuihin viiniköynnöksiin. Ne olivat erikoisuus, verrattuna rinteille istutettuihin köynnösriveihin.

Sen jälkeen vuorossa oli itse viinin valmistus, marjojen murskaaminen perinteisesti polkemalla ja tislaus. Halukkaille opetettiin myös viinien oikeaoppista maistelua, ilman humaltumisen tarkoitusta. Vaikka kyllä Philip huomasi tulleen rennommaksi maisteltuaan useampaa lajiketta, eihän hyvältä maistuvaa viiniä malttanut sylkeä pois.

Tapahtuman iltaohjelmistossa oli ollut musiikkiesityksiä kylällä, paikallisessa tavernassa. Ne olivat tavallaan juhlat viinin onnistumisen kunniaksi. Siellä hänen viereensä istunut naishenkilö oli tuntunut niin mukavalta, että tuon Camilla Leroy'n kanssa hän vietti vielä koko sunnuntaipäivänkin. Nuorempi Camilla sai Philipin nauramaan yhden, jos toisenkin kerran. Yhdessä heillä tuntui olevan niin paljon keskustelun aiheita, joka miellytti molempia yksineläjiä. Molemmat pitivät lukemisesta ja yhteyskuntatieteestä, jopa poliittisessa mielessä heidän kantansa oli samanlainen. Allergioiden vuoksi kummallakaan ei koskaan ollut kotieläimiä, ei edes kissaa.

Niin päivä jatkui, yhdessä tutustuen alueen rakennuksiin ja niiden historiaan. Vasta myöhään sunnuntai illalla, vaihdettuaan ensin Camillan kanssa puhelinnumeroita, hän oli matkustanut autollaan takaisin kotiinsa Pariisiin.

Junan lähestyessä asemaa, Philip tarkisti vaatteensa. Se oli hänen tapansa aina ennen perille saapumista. Joskus istuimista tarttui hiuksia, tai eläinten karvoja hänen kašmir kankaisiin housuihinsa. Hänellä oli aina pieni pala teippiä mukana, sillä pystyi hyvin keräämään irtonaiset karvat vaatteista. Pikkutakin hän ravisti kevyesti, niin etteivät kanssamatkustajat huomanneet. Hänen Englannista tilaamat kengät kiilsivät niin, että niistä voisi peilata itseänsä, ne olivat käsintehdyt aidosta vasikan nahasta.

Nyt kuitenkin oli aika nousta junasta. Veturin pilli vihelsi ja kuuluttaja ilmoitti perille saapumisesta, toivottaen kaikille mukavaa päivää.

Philip vilkaisi asemalla molempiin suuntiin. Junasta purkautuva ihmismassa täytti koko laiturin. Kahta suurta matkalaukkuja vetävä vanhempi nainen oli hyvä väylänauraja, joten Philip tyytyi kävelemään samaa hiljaista vauhtia hänen takanaan.

Asemarakennuksen ulkopuolella keltaiset polkupyörät olivat kaikkien lainattavissa, mutta hän aikoi kävellä tuon lyhyen matkan pitkin Rue de Trevesiä. Kelloa vilkaistuaan, hän mietti kävisikö vielä matkalla kahvilla, aikaa olisi riittämiin. Sitä paitsi Camilla oli luvannut soittaa hänelle ennen töiden alkua. Hänen kanssaan olisi mukavampi jutella rauhassa ulkona. Toimistossa kuitenkin kaikki haluaisivat välittömästi kertoa kaikenlaista päivään liittyvää uutista.

Plaza aukion kahvilat näyttivät kaukaa täpötäydeltä. Ihmiset nauttivat siellä aamiaisiaan, joten hän päätti jättää niihin menemättä. Hän voisi hakea läheiseltä kioskilta kahvin ja mennä nauttimaan sitä aukion laidalla oleville penkeille.

Kahvikuppi kädessään hän etsi rauhallista paikkaa, infopisteen läheltä. Siellä useat turistit jo jonottivat pääsyä opastetuille kierroksille.

Philipin puhelin soi pikkutakin sisätaskussa. Hän kääntyi rakennuksen nurkalle päin, jossa näytti olevan hieman rauhallisempaa. Hän astui kukkapenkin yli nurmikolle, käveli ripeästi informaatiopisteen seinustalle. Seinässä oli taso, johon hän sai laitettua kahvimukinsa. Innostuneesti hän otti puhelimensa esille, katsomatta soittajaa, hän painoi vihreää luuria vastaten, Petit. Hän odotti kuulevansa Camillan suloisen äänen.

- Nyt on teidän vuoro. Karhea miesääni ilmoitti huonolla ranskan kielellä.

Puhelin räjähti Philipin pään vieressä. Pienet neulamaiset sirpaleet lävistivät hänen päänsä. Osa sirpaleista painui suoraan kallon läpi aivoihin, osa murskasi poskiluun. Puhelimen sirpaleet sinkoilivat infopisteen seinästä helisten. Philipin pikkutakki ja hienot housut värjäytyivät kauttaaltaan punaisista pisaroista. Hän oli kuollut silmänräpäyksessä.

Lähinnä olleet turistit juoksivat ensimmäisenä hänen ruumiinsa luokse. Kukaan ei kuitenkaan uskaltanut edes

koskea, pelkkä katsominenkin teki monelle pahaa. Kaikki ymmärsivät, ettei mitään ollut enää tehtävissä. Kiljuminen ja pois ryntäilevät ihmiset saivat koko aukion ilmapiirin muuttumaan hetkessä mukavasta aamusta, paniikin omaiseen epätietoisuuteen.

Ihmiset huusivat poliisia ja ambulanssia, joista nopeimmin oli paikalla lähistöllä jalkaisin olleet poliisit. Parlamentin ansiosta täällä oli poliiseja enemmän kuin missään muualla Euroopassa, mutta Philip Petitin kuolemalle eivät hekään voineet mitään.

Poliisit yrittivät estää ihmisiä tulemasta lähemmäksi, mutta moni ehti ottaa kuvia ja videoita tapahtuneesta. Lopulta toinen poliiseista sai haettua läheisestä myymälästä ison muovisäkin, jonka he halkaisivat kahtia peittääkseen ruumiin.

Tapahtumaa seurasi jo satakunta uteliasta. Pyynnöistä huolimatta kännyköiden kamerat nappailivat kuvia ja videoita tapahtuneesta. Alkoι olla kiire saada paikka siivottua.

Musta ruumisauto saapui paikalle. Poliisien avustamana menehtynyt henkilö nostettiin auton kyytiin. Sen jälkeen poliisit tekivät ilmoituksen tekniselle osastolle, että Plaza-aukiolla kuolleen henkilön ruumis olisi sairaalan kylmähuoneessa.

2. Kukaan ei ole turvassa

Aikaisemmin aamulla Ruotsissa Saga Roslund nousi junaan Trollhattanissa. Hänen poikaystävänsä Jakob jäi unisena laiturille vilkuttamaan.

Saga etsi paikkaansa vaunusta ja samalla miettien kauanko menisi soittoon, jonka Jakob lupasi, kunhan hän olisi ensin kunnolla herännyt. Hän arveli Jakobin menevän takaisin sänkyyn, koska hänellä olisi vielä opiskelun takia vapaapäivä.

Jakob opiskeli teknisessä korkeakoulussa arkkitehdiksi, tosin hänellä oli vasta ensimmäinen vuosi menossa. Koulu kestäisi vähintään neljä vuotta, jonka jälkeen pitäisi alkaa hiljalleen suunnitella pienempiä komplekseja.

Junassa oli reilusti tilaa, onneksi ei tarvinnut istua ahtaasti. Saga istuutui vanhemman rouvan viereen ikkunapaikalle. Siinä hän pystyi vilkaisemaan vielä muistutukseksi itselleen päivän ohjelman.

Lentokoneessa Saga ei voinut lukea, eikä käyttää silmälasejaan, niiden kanssa alkaisi särkeä päätä.

Siellä hän tyytyisi vain arvailemaan muiden henkilöiden nimiä, ikää, perhesuhteita ja sen sellaisia. Se oli lentokoneessa hänen harrastuksensa, vaikka ei hän koskaan saanut tietää arvaamistaan ihmisistä, oliko ollut oikeassa. Paitsi kerran Müncheniin menossa olevassa koneessa, hän

aavista kahden kaverin olevan toimittajia. Toisella oli mukana hyvin pitkällä objektiivilla varustettu kamera. Toinen oli vain sellainen, no ei niin siisteihin vaatteisiin pukeutunut kaveri. Myöhemmin kentällä heidän joukkoonsa liittyi telkkarista tuttu urheilutoimittaja, sekä muita saman alan toimijoita. Selvisi, että silloin oli menossa yleisurheilun Euroopan mestaruuskilpailut ja he aikoivat sinne.

- Sinähän olet se meppi tai miksi teitä nyt kutsutaan siellä Euroopan unionissa? Vanhempi rouva keskeytti Sagan mietiskelyt.

- No joo. Saga vastasi hieman vaivaantuneesti.

- Teette siellä niitä hölmöjä päätöksiä.

- Ei kai nyt sentään ihan kaikki ole hölmöjä.

- Niin kuin se kurkkujen käyryys. Kurkkujen pitäisi muka olla ihan suoraa, muuten ne eivät kelpaa. Minä ostan aina sellaisen oikein käyrän kurkun, paljon parempi.

- Kuule, on siinä jotain hyvääkin. Koska käyrät kurkut ovat niin kuin kakkosluokkaa, ne ovat yleensä halvempia. Siinä sinä säästät ja olen kyllä samaa mieltä, että ne ovat maukkaampia.

Rouva vieressä selvästi rauhoittui ja jäi miettimään hymyillen asiaa.

Saga kaivoi salkusta ohuen mustan lehtiön, jossa kiilteli Euroopan unionin logo oikeassa yläkulmassa. Sen alla luki

kirjoituskonetekstillä MEP Saga Roslund, jota hän pyyhkäisi kädellään kuin todetakseen, että se luki oikeasti siinä.

Saga oli opiskellut yliopistossa valtiotieteitä loistavilla arvosanoilla, sekä toiminut Ruotsin ulkoministerin avustajana. Kuitenkin pääsy mepiksi unioniin, oli hänen omastakin mielestä suuri lottovoitto. Se kaavoittaisi suuntaa koko hänen poliittiselle uralleen.

Aamupäivän aikana käytäisiin avustajien kanssa läpi muiden maiden lähettämät tiedot valtioyhtiöiden käyttämistä fossiilisista polttoaineista. Sen jälkeen eri maiden liikenteen päästöjen suuruudet, sekä päästöjen tarvitsemat kompensoivat toimet ilmaston parantamiseksi.

Hän tajusi itsensä yhdeksi suureksi kuluttajaksi, ilmaston ja luonnon saastuttajaksi. Siitä hän tunsu huonoa omaatuntoa ja hieman häpeääkin.

Tänäänkin hän matkustaisi ensin junalla Göteborgiin, josta jatkaisi sitten bussilla lentoasemalle. Siellä hän nousisi lentokoneeseen ja perillä hänen olisi otettava vielä taxi, ehtiäkseen ajoissa perille työpaikalleen parlamenttitalolle. Hänen majapaikkansa huoneistohotellissa, sijaitsi muutaman kilometrin päässä parlamenttirakennuksesta. Työpäivien päätteeksi hän otti yleensä taksikyydin.

Hän huokaisi syvään ymmärrettyään vielä Jakobin auton kulutuksen. Sekin pitäisi laskea yhtälöön mukaan. Jakob kuskasi autolla Sagan asemalle ja kahden viikon päästä

tulisi myös hakemaan, vaikka julkisillakin liikennevälineillä pääsisi. Hän muisti vielä edellisen illan pitkän automatkan maaseudulle. Pari tuntia vain ajelua ja maisemien katselua. Sellainen viimeinen yhdessä olo ennen kahden viikon eroa. He ajelivat pitkin peltojen reunustamia maalaisteitä, pysähtyivät nähdessään lehmiä tai ihanan joen ja sillan. Varmaan puoli tankillista bensaa kului matkalla.

Aivan mahdollon tehtävä tällaisessa toimessa yrittää olla hiilineutraali tai edes sinnepäin. Saga mietti.

Seitsemänsataaviisi meppiä, toivottavasti ne muut eivät ole yhtä holtittomia kuin minä, Saga ajatteli mielessään.

Hän yritti kääntää ajatukset positiivisiksi, sillä nyt olisi tarkoitus olla Brysselissä kaksi viikkoa yhteen menoon. Tuona aikana hän kuluttaisi fossiilisia polttoaineita mahdollisimman vähän. Hän aikatauluttaisi päivänsä niin että ehtisi kävellen työpaikalleen. Iltaisin hän valmistaisi majapaikassaan vegaanisen iltapalan ja harjoittaisi joogaa, jonka saloihin hän kovasti yritti päästä sisälle.

Lippujentarkasta puikkelehti puolelta toiselle penkkirivin kerrallaan. Saga mietti millainen hän olisi tuossa ammatissa. Leikkisästi mielessään hän kuulutti matkalipuista ja tarkistaessaan lippuja sanoisi jotain mukavaa päivän säästä. Ehkäpä kehuisi asiakkaan takkia tai jotain muuta asustetta. Tarkastajan ollessa hänen kohdalla hän heräsi todellisuuteen ja tajusi oman lippunsa olevan vielä käsilaukussaan, jolloin

hän sai huokaavan ilmeen palkinnoksi. Ymmärsin, että hänen oli ehdittävä käydä juna päästä päähän ennen seuraavaa asemaa, johon ei olisi matkaa enää kymmentä minuuttiakaan.

Göteborgiin olisi vielä reilu puoli tuntia, ehtisi hyvin käydä vielä vessassa. Hän otti puhelimen, käsilaukun ja salkkunsu mukaan, matkalaukku sai jäädä istuimelle odottamaan.

Hän nousi varovasti ja hymyili samalla vieressä rouvalle, joka siirsi jalkansa edestä pois. Ennen lähtöään hän vilkaisi rouvaa ja sitten matkalaukkuu, kuin olettaakseen matkalaukun olevan turvassa hänen vieressä.

Salkku kädessään hän ei mahtunut edes kääntymään ahtaassa vessassa. Ensin hän varmisti, että ovi oli varmaan lukossa. Ovi oli sellainen vanha ja hankala, joka liukui seinän sisään auettuaan. Salkun hän laski oven eteen, ruudullisen villakangastakin sai vaivoin riisuttua ja laitettua sitä varten oven sisäpuolelle asennettuun koukkuun. Takkia hän ei halunnut liata, se oli nimenomaan ostettu tätä työmatkaa varten. Yksi uusi asuste vähintään oli hankittava aina Brysselissä käyntikertaa kohden. Tosin asuja tuli ostettua myös paikanpäältä, siellä ne hienot vaatekaupat vasta olivatkin.

Hetken istuttuaan pöntöllä, puhelin alkoi piristä takin taskussa. Jonas on hereillä, oli hänen ensimmäinen ajatus. Toinen ajatus oli, että tässähän olisi mukava rupertella ilman

pöksyjä. Samalla hän yritti kuunnella olisikohan oven takana muita vessaan halukkaita

Hymyillen Saga kurkotti kohti ovelle roikkuvan takin taskua ja kaivoi sieltä uuden mepeille jaetun matkapuhelimen. Sen kummempia miettimättä hän painoi vihreää luurin kuvaa.

- No hei, jopa sinä piristyt nopeasti. Etkö saanut unta ilman minua?

- Nyt on teidän vuoro, tumma miesäni mongersi ruotsiksi.

Ennen kuin Saga ehti vastata, tai kysyä mitään, hän oli kuollut. Useista kymmenistä, päässä olevista neulan mentävistä rei'istä valui verta. Puhelin, joka hajosi kappaleiksi, lensi hänen kädestään kilisten kovaa lattiaa vasten. Hän lyyhistyi puolialastomana mytyksi lattialle, mikä värjäytyi punaiseksi. Jopa villakangastakin ruudut saivat omat pisteensä roiskeista.

Juna jatkoi matkaansa pienestä kylästä kohden Göteborgia. Mukaan nousseet ihmiset ihmettelivät matkalaukkua, joka oli yksinään penkillä. Sagan vierustoverina ollut vanhempi rouva oli poistunut junasta.

Lippujentarkastaja oli taas liikkeellä. Välikkään tullessaan hän koputti varatun wc:n oveen ja kertoi odottavansa ulkopuolella nähdäkseen lipun. Muutaman minuutin kuluttua hän pyysi työtoveriaan radiopuhelimella.

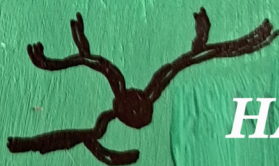

Terroristijärjestön kosto euroopan unionia kohtaan,
saattaa vaaraan koko valtaa päättävän elimen.

EU-politiikkojen salaperäiset surmat ympäri
Eurooppaa, aiheuttavat pelon ilmapiirin ja valtavat
paineet viranomaisille.

Alkaa kilpajuoksu suurempaa tuhoa vastaan.
Suomalaisen Jonaksen johtama, poliisien tutkijaryhmä
kasataan eturiviin taistelussa. Heidän tehtävänä on
yrittää selvittää rikollisten keinot ja päästä heidän
suunnitelmien edelle.

Italialainen Lisa kutsutaan myös tullilaitokselta
Jonaksen avuksi ja sehän aiheuttaa enemmän kipinöitä,
kuin itse terroristit.

HAMBURG

ÖLN

9 789528 044918